

кова много? Ако не бѣхме обрѣли пло- доветѣ, нито единъ нѣмаше да остане.

Тя никога не бѣ виждала толкова много и така развѣлнувани врабчета въ градината си. Тѣ прииждаха отъ вси страни. Отъ какво можеха да бждатъ толкова раздразнени? Отъ змия може би?

— Остани тукъ, рече г-жа Шантлу на сина си, ще ида да видя какво има.

Когато излѣзе вънъ, врабчетата не се въртѣха вече въ въздуха. Тѣ като ви- хрушка се спускаха къмъ земята, безъ да преставатъ да викатъ. Като стигна до края на пѣсъчната алея, г-жа Шантлу видѣ зрелище, което я смая.

Врабчетата нападаха Иолита! Тя не мислѣше вече за тоалета си, нито за нѣ- колкото пера по космитѣ си. Изправена на заднитѣ крака, тя противостоеше на атакитѣ на врабчетата, които масово я нападаха. Всѣко едно отъ тѣхъ я клѣвваше съ човката си и отхвъркваше, за да направи мѣсто на други, но мигъ следъ туй пакъ се връщаше. Нѣкои да- же скубѣха косми.

Иолита се страхуваше най-много за очитѣ си и затова ги защитаваеше съ из- дигнатитѣ надъ главата си предни лапи, чии нокти широко бѣ разтворила. Тя нанасяше голѣми удари, но не можеше да засегне нито едно врабче. Въртѣ- ше се на заднитѣ си крака, падаше въз- накъ и, преди да се изправи, стотици човки я клѣвѣха по корема. Тя мяуче- ше отъ болка и слюнки на безсиленъ гнѣвъ капѣха отъ устата ѝ.

— Иолита! извика г-жа Шантлу.

Иолита сърдцераздирателно измяука. Сега поне можеше да се надѣва за по- мощъ. Безъ да престане да се защитава, стѣпка по стѣпка, тя се отправи за к- жщата. Заобиколена отъ облакъ пера, г-жа Шантлу се видѣ принудена да избѣга въ кухнята, чиято врата остави полу- отворена.

— Тукъ, Иолита! извика тя.

Иолита се приближаваше. По муцуната ѝ имаше кръвъ, и тази кръвъ не бѣше отъ изяденитѣ птичета. Когато бѣше вече близо до кжщата, съ единъ скокъ тя премина вратата и изтощена се отпущна на пода. Вънъ врабчетата

вдигаха голѣмъ шумъ въ продължение на още единъ часъ, после се разпрѣснаха.

— Какво имъ направи, лошо живот- но? питаше г-жа Шантлу, като милва- ше котката, чието сърдце бързо туптѣ- ше. На, видишъ ли, хубаво те наредиха!

Иолита не излѣзе цѣла седмица и, кол- чимъ нѣкой отворѣше външната врата, тя се криеше подъ мебелитѣ. После страхътъ ѝ намалѣ и една сутринъ се плъзна вънъ по петитѣ на г-жа Шантлу. Но отъ дърветата веднага се зачуха ви- кове и въ мигъ отъ всички страни до- летѣха наежени врабчета. Иолита не из- чака нападеніето. Тя избѣга, и г-жа Шантлу, смѣйки се, затвори вратата.

* * *

Но скоро други грижи налегнаха Ио- лита. Тя стана майка на петъ мили ко- тенца. Г-жа Шантлу ѝ остави само едно, което заедно съ майката настани въ кухнята.

Изчезването на четиритѣ ѝ малки из- мѣчи Иолита; тя бѣше много внима- телна и предана майка. Малкото, което г-жа Шантлу кръсти Кармусъ, бързо растѣше. На осмия день то отвори бе- бешкитѣ си очи. Една седмица по-късно Иолита започна да го възпитава. Тя не изпитваше никакво желание да напуща кухнята, която слънцето приятно сто- пляше. Бѣше почти забравила врабчетата. Случваше се понѣкога да се качи на про- зорчния первазъ и да хвърли погледъ въ градината. Щомъ, обаче, зърнѣше врабче, бързо скачаше на пода, изтлас- кваше Кармусъ къмъ сандѣчето си, да- ваше му да суче и го стисваше съ че- тиритѣ си крака.

Кармусъ бѣше много живъ и не мо- жеше да стои на едно мѣсто. Госпожа Шантлу го намираше ту въ гостната, ту въ трапезарията, ту въ вестибюла.

— Кжде е малкото ти, Иолита? съ високъ гласъ питаше тя.

Иолита забравяше дръмката си, ска- чаше, извикваше Кармусъ, буташе го съ муцуната си и, когато той биваше много твърдоглавъ, захвапваше го за кожата на гърба и отнасяше въ кухнята.

Г-жа Шантлу бѣше забелязала безпо- койството на котката щомъ се поотво-